

POSTANOWIENIE

Sąd Rejonowy .. VI Wydziale Karnym w składzie:
Przewodniczący:
Protokolant: Kornelia
bez udziału udziału Prokuratora
po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 marca 2022 roku
w sprawie Krzysztofa
podejrzanego o popełnienie czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.
wniosku Prokuratora z 10 marca 2022 r.
w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania
na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 259 § 2 k.p.k.

postanawia

nie uwzględnąć wniosku prokuratora.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 24 stycznia 2022 r. roku, sygn. akt VI Kp 84/22 tut. Sąd zastosował wobec podejrzanego tymczasowe aresztowanie na okres 2 miesięcy od dnia zatrzymania, tj. do dnia 24 marca 2022 r. do godz. 01:35.

Wnioskiem z dnia 10 marca 2022 roku prokurator wystąpił o przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania na okres dalszych 3 miesięcy, tj. do dnia 22 czerwca 2022 roku, wskazując na

W ocenie sądu w niniejszej sprawie straciły aktualność przesłanki ogólne stosowania środków zapobiegawczych. Wskazać bowiem należy, że zgodnie z art. 249 § 1 k.p.k. środki zapobiegawcze można zastosować, gdy zebrane dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że podejrzany popełnił zarzucany mu czyn oraz w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania. W niniejszej sprawie duże prawdopodobieństwo popełnienia zarzucanego czynu nie budzi wątpliwości i nie było kwestionowane przez podejrzanego i jego obrońcę. W świetle wyjaśnień podejrzanego i korespondujących z nimi zeznań pokrzywdzonej istnieje duże prawdopodobieństwo, że ostatecznie czyn ten zostanie zakwalifikowany z art. 156 § 2 k.k.

Pomimo istnienia dużego prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanego czynu nie sposób przyjąć, aby na obecnym etapie postępowania koniecznym było dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania.

Nie sposób podzielić stanowiska wnioskodawcy, jakoby w sprawie zachodziła przesłanka, o której mowa w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. W sprawie przesłuchano podejrzanego, pokrzywdzoną i pozostałych świadków zdarzenia, na których podejrzany mógłby wpływać. Pokrzywdzona, pomimo początkowego skorzystania z prawa do odmowy składania zeznań, następnie złożyła zeznania co do istoty zbieżne z relacją podejrzanego. Perspektywa wpływu przez podejrzanego na pozostałych świadków, tj. ratowników medycznych jest natomiast czysto iluzoryczna, a wpływ przez podejrzanego na pozostałe planowane do

uzyskania, a wskazane we wniosku dowody, żadna. Stąd też należało uznać, że w sprawie nie zachodzi już uzasadniona obawa matactwa.

Odnosząc się do wskazywanej surowej kary grożącej podejrzanemu, należy zauważyć, że owszem, stoi on pod zarzutem popełnienia czynu zagrożonego karą od 3 lat pozbawienia wolności. Jednakże, jak wynika z wyjaśnień podejrzanego i zeznań pokrzywdzonej istnieje duże prawdopodobieństwo, że popełnił on zarzucany czyn nieumyślnie, a tym samym, że powinien on być kwalifikowany z art. 156 § 2 k.k., zagrożonego karą do 3 lat pozbawienia wolności, co wyłącza istnienie przesłanki z art. 258 § 2 k.p.k. Nie należy także tracić z pola widzenia, że postawa procesowa pokrzywdzonej, ale i podejrzanego przemawia za istnieniem dużego prawdopodobieństwa pojednania się stron, co może stanowić podstawę nadzwyczajnego złagodzenia kary. Co więcej, treść karty karnej wskazuje, że istnieje duże prawdopodobieństwo, że widniejące w niej skazanie uległo zatarciu, czego prokurator w żaden sposób nie zweryfikował. W ocenie sądu powyższe okoliczności przemawiają za przyjęciem, że surowość grożącej podejrzanemu kary ma na gruncie niniejszej sprawy charakter jedynie formalny. Jednocześnie, istnieją uzasadnione podstawy do prognozowania, że orzeczona wobec podejrzanego kara będzie odpowiadała jednej z kar wymienionych w art. 259 § 2 k.p.k., wykluczając stosowanie tymczasowego aresztowania.

Sąd nie zastosował wobec podejrzanego żadnych wolnościowych środków zapobiegawczych, bowiem na aktualnym etapie postępowania to prokurator jest organem władnym do ich stosowania.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak na wstępie.